

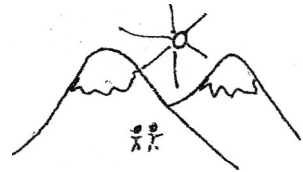
Uw verslaggever heeft nooit diep doorgedacht over de voorwaarden waaraan iemand zou moeten voldoen om bij hem op de koffie te komen. Onvoorwaardelijk dus, maar wel altijd met de bijgedachte: er moet zo mogelijk een goed verhaal aan de gast vastzitten.

's Zondags ziet hij veel parochianen langskomen, als hij bij het ter communie gaan een beetje tussen de vingers doorkijkt om te zien wie er allemaal in de kerk zijn.

Een vent kun je niet over het hoofd zien, zó groot en sterk. Een type dat je niet iedere zondag verwacht. Wél in de kroeg, maar niet in de kerk. Toch is hij er bijna altijd, zit stilletjes achterin en is meestal vergezeld van zijn charmante vrouw en hun kinderen, waarvan Jonathan vaak als misdienaar op het altaar te vinden is.

We hebben het dan over **Dieter Trumpler**, voor velen in Cuijk een bekende verschijning. Je ziet hem natuurlijk niet gemakkelijk over het hoofd.

Dieter is 44 jaar geleden geboren in München. Zijn moeder heet Monika Trumpler en is nu 65 jaar. Zijn vader heeft Dieter tot zijn 25ste jaar nooit gekend. Terwijl hij dat vertelt maakt hij van zijn twee handen 'vleugeltjes' en zegt: "Je weet wet er bij mooi weer in de bergen allemaal kan gebeuren".

Hij heeft tot zijn 11de jaar heel zijn jonge jeugd daar in Beieren bij een paar tantes in huis doorgebracht, zusters van zijn moeder. Moeder Monika woonde elders samen met háár moeder, en werkte hard om oma, haar zoon en zichzelf te onderhouden.

Toen Dieter enkele jaren oud was leerde zijn moeder de Nederlandse bouwvakker Mijnders kennen die in München werkte. Monika bleef nog een aantal jaren met hem in München wonen, en Dieter bleef bij de tantes. Uiteindelijk trok het gezin naar een appartement in de Bijlmer in Amsterdam. Dieter ging mee. Monika had toen naast Dieter Trumpler nog drie kinderen, één jongen en twee meisjes, die de naam Mijnders droegen. Die waren respectievelijk 7, 6 en 5 jaar oud toen ze in Amsterdam kwamen. En in Nederland is nog dochter Sandra geboren.

Dieter vertelt vol trots dat zijn eigen vader een verwarmingsmonteur 1ste klas was en dat die zijn verantwoordelijkheden nooit uit de weg is gegaan . Tot zijn 18de levensjaar heeft z'n vader voorzien in financiële ondersteuning van de opleiding van zijn zoon. Pas toen hij 25 jaar was heeft Dieter zijn vader leren kennen. Daar is hij zelf achteraan gegaan Hij veronderstelt dat van de financiële steun van zijn vader uit München niet veel is aangewend voor het doel waarvoor het gegeven werd, zijn opvoeding. Hij ontmoet

zijn vader nog een enkele keer.

Met Dieter ging het in het Amsterdamse gezin niet zo goed.

Nou was hij thuis waarschijnlijk ook geen gemakkelijke jongen. Hij voelde intuïtief dat hij er maar zo'n beetje bij hing, en dat geeft natuurlijk reacties, vooral in de puberteit. Het was in zijn ogen al mis gegaan omdat hij als kind 'gedropt' werd bij die tantes en hij zijn moeder Monika bijna nooit zag. Ook niet toen die zijn latere stiefvader Mijnders ontmoet had en de andere kinderen werden geboren.

Toen hij in Amsterdam de wettelijke lagere schooltijd had vol gemaakt werd hij al snel via jeugdinstaties eerst bij een pleeggezin geplaatst en daarna op een internaat voor moeilijk opvoedbare kinderen in Hollandse Rading.

De familie Mijnders-Trumpler was toen al naar Cuijk verhuisd. Dat was voor de bouwvakker Mijnders handiger, gezien zijn werken in Duitsland. En Monika kon, ijverig als zij was, hier ook gemakkelijker aan de slag komen. Ze heeft jarenlang bij de toenmalige kuikenslachterij Hencu gewerkt. Uw verslaggever ontmoette haar daar vaak tijdens zijn inspectierondjes als keuringsdierenarts.

Om wat dichter bij huis te zijn werd Dieter overgeplaatst naar een zelfde soort internaat in Neerbosch Oost bij Nijmegen.

Nadat hij via die internaten eerst op het ITO terecht kwam en daar individueel technisch onderwijs volgde in bouwvakvaardigheden ging hij naar de bouwopleiding van de LTS in Boxmeer.

De familie die gestart was in Cuijk op het Korhoenderveld, verhuisde enige jaren later naar de Irenestraat.

Monika heeft het niet gemakkelijk gehad en is later gescheiden van haar man. Ze heeft daarna nog wel aantal jaren met een Turkse vriend in de Haagsestraat gewoond. Deze aardige vriend is inmiddels; gestorven en

Monika leeft weer zoals ze begonnen is: alléén ! Natuurlijk nu wél met vijf kinderen achter zich, compleet met aanhang en kleinkinderen. Twee van de kinderen wonen nog bij haar.

Dieter was intussen bouwvakker geworden en vrij snel daarna ging hij in de Heeswijkse Kampen op zichzelf wonen. Zijn leven bestond van nu af aan uit hard werken en veel uitgaan. Hij was op sommige dagen van de week een graag geziene gast in de kantine van Siol, en op andere dagen in verschillende Cuijkse kroegen. Men zag hem niet alleen graag omdat hij een gezellige, goedmoedige gast was, maar ook omdat zijn innamencapaciteit nogal fors was.

Naast bouwen en klussen heeft hij één grote hobby: koken. Als je zijn grote handen ziet en zijn postuur kun je je dat nauwelijks voorstellen. Zijn derde hobby deelt hij met velen: als hij ziet dat er ergens op een eerlijke manier geld te verdienen valt, dan is hij er als de kippen bij. Wat voor soort werk kan hem niet schelen, maar het liefst toch gecombineerd met zijn lust om te koken.

Zo konden we hem enkele jaren geleden nog regelmatig aantreffen op de parkeerplaats van de supermarkt Konmar om loempia's te verkopen.

Zijn wilde haren is hij soms nog niet helemaal kwijt, erkent hij ruiterslijk. Hij ging veel op reis in zijn vrijgezellentijd, vaak met enkele vrienden. Niet via een organisatie, maar meestal op de bonnefooi, liftend door heel Europa . Het toenmalige Joegoslavië was zijn geliefde vakantieland.

Toen hij na ijverig sparen een reis maakte naar Indonesië en de Molukken veranderde zijn leven totaal.

Hij ontmoette op de Kei-eilanden Benedicta Ohoira en nam haar mee naar Nederland. In Nederland trouwde hij haar voor de wet en tijdens een tweede reis naar Tual op de Kei trouwden ze voor de kerk. Dieter was van huis uit protestant, maar hij had zich, vooral omwille van Benedicta en haar familie, tot katholiek laten dopen door Pastor Kees Michielse. Op de internaten waar hij verbleef had hij ook wel wat opgestoken over het katholicisme. Hij is er de man niet naar om er daarna met de pet naar te gooien. Benedicta is zeer gelovig, maar Dieter op zijn mannelijke manier ook. Hij bidt regelmatig zijn “Vader Onzer” zoals hij dat met een prachtig germanisme zegt. Het uurtje ’s zondags in de kerk geeft hem innerlijke rust

en brengt hem tot bezinning. Soms bezoekt hij het kerkhof waar hij dan graag een tijdje vertoeft bij enkele gestorven vrienden. Dan leer je relativeren ! Van kerkelijke regeltjes moet hij echter niet al teveel hebben. Intussen was het jonge echtpaar op de Wegedoorn gaan wonen waar hun zoon, de misdienaar Jonathan, en dochter Jennifer, geboren werden. “Een rijkelui’s wens” zegt hij, “maar als ik- nou nog eens een keer een miljoen win in de staatsloterij, dan gaan we met z’n allen verhuizen naar de Molukken. Dan zou ik helemaal gelukkig zijn !”

Na zijn bouwvakkers periode is hij bij Friki in Boxmeer, ‘de Plukon’, gaan werken. Dat heeft hij 11^{1/2} jaar gedaan. Hij werd lid van de Ondernemingsraad en kon goed overweg met de eveneens lijnrechte directeur Piet Beltman. Prachtige verhalen heeft hij over die tijd. Hij had voor de ploegendienst gekozen om vaker en dichter bij zijn kinderen te kunnen zijn. Niemand beter dan Dieter beseft hoe goed het is voor kinderen als je daar dicht bij staat. In dat opzicht had hij zelf zoveel gemist en dat wilde hij voor zijn eigen kinderen inhalen.

Benedicta werkt al vele jaren als interieurverzorgster, nu alweer 12 jaar bij de Cuijkse onderneming Smits-Plantagie.

Toen het bij de kalkoenslachterij “Friki” slechter ging koos Dieter eieren voor zijn geld. Nog twee jaar heeft hij bij “De Wissel” op het station in Boxmeer gewerkt. Toen ook dat steunpunt opgeheven werd met de komst van de ‘kaartjesautomaat’ die overal ingevoerd werd, moest hij weer naar iets anders omzien.

Uiteindelijk is hij bij de beveiligingssector beland en die baan is hem natuurlijk letterlijk en figuurlijk op het lijf geschreven. Je zult, als je iets kwaads in de zin hebt, deze ‘bink’ maar tegenkomen bij een project dat hij moet bewaken ! Dan heb je letterlijk geen schijn van kans. Maar Dieter vertelt met enige trots dat hij bijna nooit gebruik hoeft te maken van zijn lichamelijke kracht. Overredingskracht en dominantie zijn z’n grote wapens. Hij probeert mensen die wat ‘slechts’ willen, te wijzen op hun onverantwoord gedrag en blijft daarbij altijd rustig. En dan kiezen de meeste boosdoeners de wijste weg, het hazenpad of de uitgang van het pand.

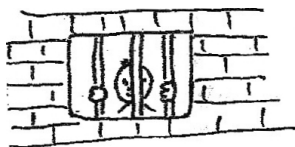
Helaas voor onze samenleving is die beveiligingssector een nog steeds sterk groeiende markt. Maar als het dan toch moet, kunnen mensen als Dieter daar prima terecht.

Na aanvankelijk voor de Holland Security Groep gewerkt te hebben is hij nu in dienst bij van de Ven – Beveiligingen uit Uden.

Bewakers hebben verschillende diploma's nodig voordat ze zelfstandig mogen opereren.

Onder andere EHBO en vooral het diploma BHV, Bedrijfs Hulp Verlening 1 en 2.

Na de Schipholbrand hebben Piwiers, dat zijn gevangenenbewaarders, allemaal dat laatste diploma nodig. Zolang het nog niet zo ver is, doen de particuliere bewakers met dat diploma ook vaak dienst in penitentiaire

inrichtingen. Zo is Dieter regelmatig in de gevangenis te vinden, maar wél aan de goede kant van de “tralies”. Meestal draait hij nachtdienst. Soms staat hij voor kroegdeuren als portier en ook bewaken ze panden. Meestal met een kogelvrij

vest aan.

Als bewaker staat hij ook nogal eens bij evenementen, en soms worden hij en zijn collega's ingezet bij risicovoetbalwedstrijden. Die evenementen zijn allemaal heel verschillend van aard; van hard-core tot trendmuziek van DJ Josto, van Jantje Smits tot Frans Bauer. Het publiek is navenant. Bij de eerstgenoemde categorieën wordt streng gefouilleerd op ‘pilletjes en snuifjes’ zoals hij dat noemt. Er staat een grote klikobak naast de bewakers waar ze de hele ‘rotzooi’ in kieperen. Bij het aantreffen van grotere hoeveelheden wordt de eigenaar ervan overgeleverd aan de politie.

Het ergste soort mensen vindt Dieter de ‘voetbal hooligans’. Volstrekt maffe gosers die nergens voor aan de kant gaan. “Eén brok geweld en agressie, vreselijk” zucht hij.

Alhoewel zijn organisatie in Uden gevestigd is, komt hij voor zijn werk heel Nederland door. Met plezier !

In de tijd die hij over heeft naast zijn werk en de opvoedende taak voor de kinderen, zorgen Dieter en Benedicta hier en daar voor lekker eten via hun catering bedrijfje. Ze doen dat met veel deskundigheid liefde en toewijding. Tot in de verre omgeving. Dan komt zijn hobby om te koken weer aan de beurt, samen met zijn derde hobby.

Als uw verslaggever hem tegen het eind van het gesprek een biertje aanbiedt, slaat hij dat af. Hij moet zo meteen gaan werken. Alcohol drinken doet hij überhaupt nauwelijks meer, evenmin als roken.

Dieter noemt zichzelf een gelukkig man, die ondanks alles en dankzij Benedicta en zichzelf, goed terecht gekomen is. Hij is correct en disciplinair en deze 'Duitse' eigenschappen zijn z'n redding geworden na een moeilijke jeugd.

Zijn kleine gezinnetje bestaat uit drie nationaliteiten: de kinderen hebben een Nederlands paspoort, Benedicta een Indonesisch en hijzelf een Duits. Maar ze verstaan elkaar prima, omdat er warmte heerst.

Dieter is van plan om samen met Benedicta van hun kinderen prima mensen te maken. Door ze van dichtbij een echt goede opvoeding te geven, niet te streng en niet te soft.

Op mijn vraag waarom hij geen Nederlander is geworden gaf hij het antwoord dat hij eens aan een ambtenaar gaf die hem hetzelfde vroeg:

- Omdat ik een in Duitsland geboren Duitser ben en mijn vader er nog woont.

- Omdat zo'n nieuw paspoort veel geld kost.

- Omdat ze me toch 'een mof' blijven noemen.

Tekenend voor zijn realiteitszin !

Met Dieter Trumpler had uw verslaggever weer een prima gast op de koffie.

Hij oogt niet alleen als een 'geweldenaar' maar blijkt bij nadere kennismaking er echt een te zijn.

Een verdraaid aardige en goedaardige vent. Met gevoel voor de dingen die er in het leven werkelijk toe doen.

Er was slechts één probleem: Paul voelde zich maar een kleine jongen naast deze man van 130 kilo, en dat is hij niet gewend.

Dieter, het moge jou en je familie goed gaan. En we blijven. je 's zondags graag ontmoeten in onze kerk.

Dank je wel !

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.